

Tenna bok tillhör

Hilts Håkansson

Sinklairs holm

Winstlöv

N:o 19.

04-04-26

Bor Håkansson
Solbrinken 16
38141 Hässleholms

el. 0451-14619
044-232565
070-6331878

Barndoms hemmet.

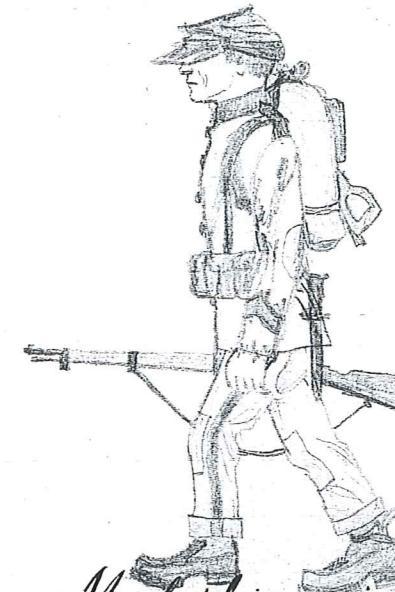
Där som sädsvallen böja sig för vindan
och där mörkgröna granskog lysas bakom den
står den lilla röda stugan bakom grinden
Som i fjura dagar var mitt barndoms hem
Där var sol och sommar över gröna hagar
När som årligen jag däri humma ~~slöd~~ var
och de minnen som står kvar från dessa dagar
År de bästa och de vackraste jag har

I från landet uti väster tankar glider
hur till gamla hära dörge då och då
Fästän nu har svunnit många långa tider
Barndoms hemmet har jag aldrig glömt ända

Jag är gammal nu och lever blott på munnen
Och mitt hem och mina vackra drömmars land
Vad som förra brukar fängela barnasimmet
Står så tydligt före min inner syn ibland
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde
Jag förstod det kanske ej från jag blev stor
Och föräldrarna mig hittat goda lärade
Nu de döda är både far och mor

4
 Och min flicka ser det färs ej hennes like
 Hon var självt i mitt liv då jag var ung
 Men nu vilar hon i dödens kalla rike
 Jag står ensam kvar och livet går onj tung
 Och jag längtar ut att gräva vandringsstaven
 Men mitt lyckoland det finns ju ej här
 När där ute skall jag biddas ner i graven
 Långt från hemmet och från den jag hette här.

Utdruck den 3/10 1917
 526¹⁰/₁₆ Knut Gustafsson
 V Hägerstensö

Mitt förre detta ha vad

Mobilisering Wisa.

I somras gick vi alla och vänta på den dag
 När som det skulle ringa på landet som i stad
 När mobiliseringstrapporna av fjällan tog adj
 Tralla - liolihoj att leva eller dö

2

Men det var ej så farligt som tidningarna skrev
 Men fram tog jag min uniform och mig i klumpen
 Vi skickades till en saluhallen som låg i Lundas stad
 Tralla - liolihoj men jag var ändå glad.

Den första tiden ³ ni kom dit så lades där ett bus
Med 10 liter brännvin och 12 paket sovs
Och non der spelte handklosser och non de spelte knack
Tralla --- lyj värt kvarv i vår barack

4

Men grillen tog vi allihop i Lund på en sommardag
På proptarna blev modiga som själva fan Söder
Vi skjöt som idioter för häng och Kronoland
Tralla --- lyj med häften här på hand

5

Men kläder förlorade och logi det fick vi ju guras
Fast sängekläden lyj hade vuxit på en gris
Nej det var makaroni i kuddar och madrass
Tralla --- lyj fy fan vad den var vass.

6

Men när vi gick till maten så var det inget fäste
För alla labbar på en gång bland äter och bland fläsk
Vi förgorde de att gaffla som inte fått mina knivar
Tralla --- lyj det var att jäkla liv

7

Byxorna var vida men hängan aldrat mest
De syddes på en ligelsten i stället för en läst

Med hästsko uti klackarna man liknade en häst
Tralla - lyj de sa att det var best.

8

Bryfålet ifrån överste gick ner till hospital
De varo myssens släpta från Lunda hospital
Men det blir ingen röda från Härnösand bli general
Tralla --- lyj och jag hems hospital

9

En krona här vi tjänste för varje dag som pick
Fast ett och åttio är det var ju vad vi pick
De mittor skulle gommas till varars permission
Tralla --- lyj till en reservposition

10

Men nu går vi och andras om ~~med~~ kallstyrpa ut
Men jag har nog vi slippas blott ~~utan~~ han heller trus
Men i det svenska folket där värs en krik
Tralla --- di adiholej och det är den Söder.

Kalix den 4 okt 1917

Sven Gustafsson

Kalix den

15/11 1917

N. Ståkaresson

N. G.

Landsvägs-trall

Av Göran Sonning

Nu så glada går vi alla stora landsvägen fram o tralla
 Tralla lalla lalla lalla lalla lalla lalla
 Goda vänner glada unga nu vi går med varann och sjunga
 Tralla lalla tralla lalla trallallallalla
 Vägen är så lätt att vandra när vi sjunga med varandra
 Solen lysar klar i höjden i varit öga lysar fröjdens
 Ut i solen sjöar glittra uti skogen emå fåglar kvittera
 Tralla lalla lalla lalla lallallallalla lalla lallallallalla
 Landsvägen går vi sommardagar genom hult o hagar
 Sjung trallala lallallallalla lallallalla lallallalla
 Tralla lallallallallalla lallallallalla lallalla

2

Uppå landsväg bered vi gånga glada gossar o fjärtorna
 Tralla lalla - - - - -
 Genom ~~skog~~^{furu} gröna forbi blänande yörer sjöna
 Tralla lalla - - - - -
 Kämvad doft av barr och kråda i den höga skogsmisch
 Kämv Linmans doft den fina se ood röda omulltron skim
 Genom hagar hult och gärden går den lustiga landsvägsfaj
 Tralla lalla - - - - -

Gossor om kälvtjänans lagt och fikin dansen dragnit

Landsvägens rännor nu rivandra glada vrea varandra
 Ijung i takt vid hufsig gång var gånglåts glada sang.
 Ijung tralla - - - - -

3

Fr däi kommer militären solen blänker på gerären
 Rata ramtan lara rata ramtan lara
 Glas på hummor horntrara bararam bararam bararam
 Fr de blå med krafft i armen kanske man med mod i
 Som ännu med hjältemoden vilja röga hjärtsblodet ^{bosse}
 Höras krigets lurar skalla földrig röka då hälte falla
 Rata ramtan - - - - -
 Fram nu marschbara bataljoner vid musikens toner
 Landsvägen fram så lakt fast gå de svenska gossar bla
 Tararamtarasm - - - - -
 Tara ram tamkambar - - - - -

4

Gåom skogen milovida gå ^{vi} fram vid vorendras sida
 Tralla - - - - -
 Hörs hur höga furor susa hörs hur frossar o bækor brusa
 Tralla - - - - -
 Plundrar skyntas huldran fogar uti skogens skymnings ^{dagsljus}

Hör är vit o röd om kinden hon är skygg o snabb som ^{svart} vindan

Tänk om
~~Fäddel~~ lalla huldran skulle vänta vid en fjörr i en furuglänt
 Tralla lalla - - - - -
 Landsvägen över berg och dalar går i skogens salar
 Doffande blommer små de står intill den råg vi gå
 Ijung tralla - - - - -

5

Uti herrgårdar granna till att rila en stund vi stanna
 Tralla lalla
 Inn bandens sluga gå vi däi en riklig fägnad få vi
 Tralla lalla - - - - -
 De här prästgårens fönster glimma uti stilla kvällning
 Tröskeluppen gullrød målar uti affonsolens strålar ^{timma}
 Hörs en hornknarr nki läden hörs en trast uti furubräder
 Tralla lalla - - - - -
 Nera vid byn fisken klingar gossen jäntan svingar
 Uti landsvägstroken där han mött sin vän så här
 Ijung tralla - - - - -

6

Uti dansens yra ringas gossen glad lilla vännevis
 De hon ler så mild och myser och ur ögat grant det lysar
 Tralla lalla - - - - -
 Uti polska och pollecher alla jäntor dansa lätta

Uli valsen fint de sviva deras häst av föjd sig hära
 På sin gamla gode fela Fella spelman boigas spela
 Tralle —————
 Hassen om livet jöntan lagit och från dansen dragit
 Inn i funderungen myss hon fick sin första kyss
 Tralle Jung tralle -ts:

Felix den 4/10 1917
 Byggnadsmästare Bror J. J. Gutfeldt
 På Krigshjältegård i Höga Nordan.

Luffare-valsen.

När sin slunska luffaren ser
 Han blir så mjuk som ett vax
 Han ömnaa blickar henne ger
 Och ljudar upp nu till dans
 Med hiliga armar kring halsen
 Hon föjdar sen med glans
 Den slunsiga luffarevalsen
 Så runel som grisens krans
 2

Men när sin han luffat bort
 Blir "slunsan" blek ~~och~~ ^{och} skräck
 Hon smakar vad hon rått ell "tast
 För bara kärlekskval
 Och grålen den sitter i halsen
 När blott hon tänker på
 Den slunsiga luffareblassen
 Som hon ej mer får ha
 3

I har en liten "luff" han får
 Ett litet luffareprö
 Som uli farsans fotspår gär

Att jobbat ej shall dö
 När den har funnit sitt hall sen
 Han lämnar far och mor
 Och glatt uti luffarsalen
 Han runt kring världen gnor.

Månskålars klara glimma.

Månskålars klara glimma Vindens sig sakta rör
 Uti den sina timma fog mandolinens hoi
 Bakom balkongens gallur En skugga jag skynta ser
 Och från gondolens faller En ros till sångarow mor

Repins Gust är att drömma. Sorgerna glömma

Tonna skömmå Till henne upp

Ålskade läna Skräende sjäna

Skydda och väna Härlhetens hopp

L

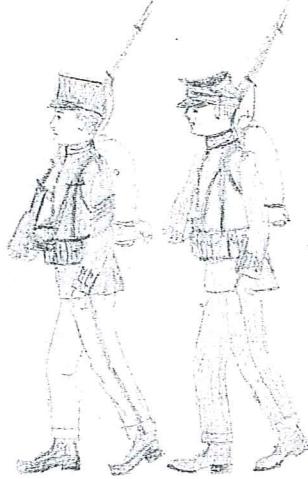
Gust är om härlit riska Blit med sin hjärta in
 Hoi på bilen siska Höi hus hon köttan är
 Sjungna om ålskad maka. Gömd uti stugens fann
 Stämmer han ej tillbaka Viskar ett ålskat namn.

Repins Gust är att drömma o.s.v.

Kalix den 4/90 1917

Jordi Djurfeldt

N. Hökansson

Bevarings-Wisa för 1916

Maladi Engelsktronmarsch! Nu fögor fram uti striden för fädernesland

Hoj sjung hopp fallera. Framåt marsch nu hurra!

Nu för kungen i falan ett lag ske vi dra

Vi ska lära marschera och spyta och slåss

Fast det är bara skej det förlåss

Vi för kung och för land

På hä' med vapen i hand

Glo som vargas om än Det blir trötsamt ibland

Det får ej vara fäst om än tanken blir bärsk

På det dagliga äter och flask.

6

²
Hoj sjung hopp fallera. Det blir roligt hurra!
Höra på nu befälet de sova så bra.
Dra åt heloike av din drammel ubban
Nåna kan du ej höra din fan!

Vi för kung o för land o.s.v.

³

Hoj sjung hopp fallera framåt marsch nu hurra!
En buss tobak kan liva humörst-vassa
Lilla lärkan i fiskan vi bärä också
Därför illa vi sällan ju må
Vi för kung o för land o.s.v.

⁴

Hoj sjung hopp fallera närsylen hurra
Går, ett skott vi ur brittan så lustigt la
Koppar slagare har var och en då kanske
Man vad hjälper det Herr min Ge!
Vi för kung o för land o.s.v.

Hoj sjung hopp fallera ⁵ När det slut blir hurra.
Då varen däste eviga själ blir så gla
Vi har lärt oss marschera och spyta och slåss
Fast det är bara skej det förlåss
Vi för kung kung o för land o.s.v.

J. J. Wiktorsson J. J. Gundersen

Fabriksarbetarens flamma.

1.

Jag minns frakters vid Bråvikens ljusande strand
Med dess villor och skär i var vik
Jag hör båtarnas rassel från land och till land
Och i luften hörs måarnas skrik.

Jag är född ^{varje 2.} vid hylls bruk förtås
Men i Norrköping har jag mitt hem
På fabrik jag nu knogar rätt hänt ja gunas
Men jag ålskos och tillber av din
1 3

Karolina så heter min blivögdas mō
Hon är skön liksom sommarsens ros
Ja för henne vill ja leva för hennan vill jag dö
Ja tills livets har flyckat sin hos
4

På fabrikens jag knogar från morgon till kväll
Men min son den är ringa ända
Men ändå är jag både lycklig och håll
Men mitt knog du äg avvändas må
5

Det är lödag och ångpiper ljuder: "Gå hem"
Och jagilar med ringade fjätt;
Så jag kloa mig och skyndar du sit nog till hem
Karolina jag vänta ej läp.
6

Och till Bråvikens shändor vi resa ibland
Det är fästligt för oss båda två.

Då vi sitta fröholt med hand uti hand
Tills att skymningen faller uppå

7

Men nu mister den härliga solen sin glans
Månen myser så glatt från det blå.
Och de skönaste elvor dan bärja sitt dans.
Se hur Amor han smygga på ta.

8

Och hon rodnar så starkt då en kyss fog begör
Hon hon rökor sitt fästmars dock ej.
Ty vi hålla varandra så inneligt här
Skall näl hårleken vackla o mej.

Falun 24/10 1917

Karl Gustafsson

21

Hjärtetro - Valsen.

Hjärtans kärva mör

Lilla vän uppå hjärtetro

Månen lysar klar

Uppå bröggja vi valsens tar

Här är fläng o dragspalsgnäll

Tog en vals i månskenskväll

Lilla vän en dans uti månens glans

Du min skatt här skall valsas i natt

Hjärtan på "Hjärtetro" vi smuror o far lilla rosa mö

Om en vals i mör dragspalsgnäll o svartskur i sväma
i månskenskväll

2

Mången flicka gråv vill ha mej till sin fästeman
Jag får mången rink men jag ser ej åt ognublik
Jag ej litar åt min man När du ser på mig o her
Lilla vän en dans uti månens glans Du min skatt här
skall valsas i natt. Hjärtan på Hjärtetro o. s. v.

3

Ringen fin å gull ska fog ge dej så härligefull
Uppå Hjärtetro ska vi ligga vår stuga så
Uti stormig höstkväll ska vi nu vid spisbän
hüll

Lilla vän av dans uti månens glans
 Du min skatt här skall valtas i natt
 Hjärteran på Hjärtö vi snurrar o för lilla rass
 mör Ån en vals ve dragspels gnäll o sen ska
 vi svärma vid ~~sweetnes~~ kult i mänskenskåla

Malix den 7/10 1917

Knut Jusfeldt

Jag kan väl ej annat än klagga
 klagga och gråta.

Jag kan väl ej annat än klagga o gråta
 som haves en mamma så skräng

Vår morgon sen klockan är syu fär jag sova
 Och sen fär jag bidden min säng

Och sen fär jag sitte så ensam o nische

På det gjorde mamma när mamma var flicka
 Tralla tallal lalla

2

Nu är jag sedan en förfon års snärta
 Som sas och förminner o hör

Och dökhill jag ägar ett åtskande hjärta

Som kedappar jag vet nog inn fö

Men jag är förbjuden på gossarnas blistor

På det gjorde mammorna. mamma var flicka
 Tralla - - - - -

Jag sjöng på en³ visa om körleken rika

En gång när jag satt i en vira

Om kölek min flicka hörs mamma predika

År migot du ej bor första

På kölekens ringar man lätt kan sig rikta

För det gjorde mamma när mamma var flicka
 Tralla - - - - -

I kväll shall jag kräfva min Palle på isen
Det är då mitt faste beslut

Men mamma får ej ha ett nytt omkullisar

För då får Karl Göransson sluta

Men smyggrågar går ni dit ingen kan hitta

För det gjorde mamma här mamma ~~mår mamma~~^{oas flicka}

Viid fyra är sen jag i fridt os vandra

I nu Göransson hittar jag då

Ett hus shall vi ha som är större än andra

Och mitt uti stan shall det stå

Och där shall vi ha både ungfru o anna

För det hade mamma här mamma blivit mamma

Palle lalla lalla.

Kalix den 7/6 1917

Hästhandlare Pelle.

Herr Palle han köpte o sälde pr styck

O gjörade grytsiga pengar

O sen köpta han och en gärd uti byn

O skaffa sig flickor o drängar

Men Palle han var inte möjlig ändå

För han ville ha sig en ~~last~~ gumma. ockse

Men alla fäntorna där uti bynna
 De börgade Pelle husare
 Ty han ville ha en son var föger
 Varför han uti blit annonsera
 På fitch han ett svar på sin annons andra dala
 Oså fick syj Pelle en fru i från stan

3

Den frun hon skänkte sin Pelle en gött
 Hon de varit gifta en månad
 Och Pelle i Glädje tog rikliga skatt
 Ja skar syj ja flit förrånd
 Det var nog det hästa en bonde än gjort
 Men folket i stan gör ju alltidig så fort

4

Att köpa en vägga han skyndade bort
 Men ju väggen till stan skänkte Pelle
 Att köpa en vägga förlorade ihå stolt
 Jag hörde att dussin i slättet
 Ty om en liten glöd vägga manas vi få
 På blixt det ju dussinet fullt på ett år.

Flicka som evan

Knut Överfeldts kompaniadjutant

KEDJERELLEN

Kärleks balad från Zululandet.
 Vid den stora Zulufältet en förråskod Zulu stod
 På den andra strand av så en flicka han såg som
 han ej kunde nå. Simma över ej han gad förfri
 på ett fikonblad som han låt med skömmen gå ihå
 han som lös så. Minne över ej han gad förfri
 han rakt och om jag kunde tog jag dig med makt
 Nallen är härlig tank då på mig Lussu kom min
 lilla Lussu sommer du ej.

2

Flicka med din svarta kropp Fiska fikonbladet
 upp Brukte det på Zuluvis som Goo uti paradiis
 Odan dog di kom stod brud red det sig gudomligt

ut. Bruddräkten hinnas bliv Det blad
varpa han skrea

Min lilla Lussu

Den svarta kirklek har raket Ach om jag kunda
tog jag dig med makt. Nallen är höilig tank
då på mej Lussu kom min lilla Lussu
kommer du ej.

Kalix den 7/10 1917

29

Tryggare kan ingen vara.

Tryggan kan ingen vara

Av de kvinnor som är bana

Gud din ville hava särar

Tan tog brat-kläddes-prå iná

2

Ty si längs kvinnan lekte

Det. Samt i oshuld mannen smakte

Och ej nigen ägde kläder

Bök hon oshulden med heder

3

Men med synotu skumpan föglade
Gnombrötter orden höylde
Sidan linnat spratsgarnrat
Det vill säga präfserat."

4

Sker si gjorda niskar läckar

Och korssetten räcker smäcker

Och kultonger rita skära

Skulle mannen mörs lära

5

När vi se på kvinnor färs

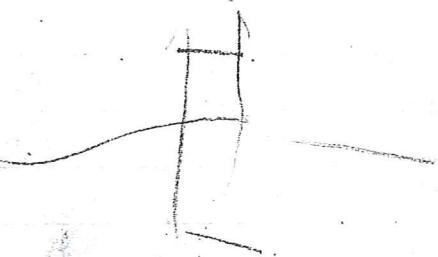
6
Tjocka lagom eller magra
Uti kläder som ska dölja
Som en nymf döljs av en böjja

7
Bli ni män på humligheten
Ganska lysna som i retur
Männer gärna vilja spana
Efter det de ser sig anna

Men går kvinnan splitter maken
Så förrän drar hela saken
Så man gerast all "susimon"
Mindre hat man blir aman.

Kalix den 8/10 1917

Förmodt Djurfelatto

På Baltiskan.

På Baltiskan jag gör så glad
Till dig min vän i Malmö stad
Här kommer folk från öst och väst
Till Baltisk sommarfest

Brygäng

Härliga härliga Malmö mö
Uppå din väg till jag rosor sko
Lura Pernilla förkjusei my
Ordd jag älskar ej

2

Mitt hjärta gör här är det hv
Och många glada tidsfödriv
Och alla spegla sig i sjö
Skönt är i Malmö stad. Härliga härliga etc.

3

Här spikar Englich här smekar Franskt
Här är Lehnis pdns Franskt
Men blott din egen sköna röst
Står ge mitt hjärta höst. Härliga härliga etc.

4

På Baltiskan går allt galant

Sär fär man är så mycket gront

Men grammare fär man ej sätta

Evr dina ögon blå

Härliga härliga Malmö mö o.s.v.

Kalix den 8/10 1917

Knut Djurfeldt

Och redan närta morgon när klockan
hörs slå då lyder här signalen att uppri-
shulle gå ej ja vi ligga drögs, när som revetjén
går Ty då utao furiren man knuff i ryggen
jer

5

37

Trötta komma och borsta sitt hår och sedan
ned till matraten att få en paffeter. Och
sedan upp att taga halv och vapenrock på
sedan jach, vi ut på snarafältet gå.

6

Och sen få vi sova på mangahanta sätt
Men att få det i skallen det är ju inte lätt
Vår rock shall vara bortad där snisco likaså
Om detta här till mässen man annars kunde få.

7

Om onagon gång det hänter att vi pernus till stan kan
Och onagon flicka vändes åt Härlig fjärra sma
De häras genast säga vi blott onenig är.
Värt salukup är blott kungen som granatskrubbing här.

8

Och varje kväll och onagon till komum kallas ve
Då det en psalm bli sjungen som vi få stämma i.

Och sedan far vi faga vår mossa uti hand
Och bedja Gud bevara båd kung och fastelund.

10.

Så nu är snart båden gången och jag utgått har
jag komme dock aldrig mer om att kronans buntser på mygga
in som hanat hemme än som militär
han vet vad kronans bunt det innebar.

11.

Men jag shall fåna kronan skall jag ligga mitt bort
da slippas man att leva driften mod.
Bli behandlad som ett orsjäligt ejne
k dessimellanat far man sitta inspruckas i bæ.

12.

U snart den dagen rannar och fritidshämmare slår
skall där ikke röjas nej istället fagas en glädjeträ
h sen far befatet man behöve ej krusa mer
prummon och allt annat ej istället dem spalla ned.

13.

Fallet han inrekte och mer till hospital
skulle alla sitta inspruckade på hospital
skulle dom och skalla på varan
fallet far att svära på, och kommandera en menig

11.
Sovut slippas man haia befatet kommandera gif ak
Lant skallas och ryta din armo ga i tak
och vill man ikke lyda det rapport du genast bli
och sen blir man insatt där väckan sol eller snare se

15.

Jag vill ej mer om denna om kronans bunt och frång
Dom jag fatt inse ja ganska mången gång
Hus har man åter fatt glädje och friheten igen
Skon akta dig far satans gam omr van

16.

Och viljen i nu veta vem visan diktat har
jo det har en ungling som hanat volontär
Men namn har inmase jag ej skura väl.
Vi känner den nog igen uppå min stile.

Halit den 11/ 1917.

Växpl. 166 ¹⁰/₁₂ Peppor.

^{de} Jag ålen i stjärten och kvinnan på ^{de} _{de} ^{de}
^{de} Halare handtag det finnes ^{de} _{de} ^{de}
Jag ålen i stjärten och kvinnan på orden
Koj halare handtag det finnes på jorden.

Under Täris broar.

Det var en gång en saga i
 Då solen ikon ei klor
 Och blodet brann och han var här
 Och hon blott ryttorn är
 Det var en gång i sagans ring
 Att vad en saga kan bli
 Det var en gång då hviller läng
 Jublade sjungo vi.
 "Det var en vicens kväll
 En kväll i vädret maj
 Själv minns du vår björkarnas doftade blad
 Och vinden den smekte ditt doftande hår
 Och blomman som gav kvist
 Ta kransen som du knöt
 Vår lyckokrans i skymmande kväll
 En Märlehus kväll i maj
 Det var en ung och läck student
 Blott fyllde nittton år.
 Hon var en föd som aldrig skänt

Märlehus giv var
 En affonstund i gröna hand
 Mittes de första gång
 Den hand i hand i lyckoland
 Cjöngre de märlehus sing
 — Refring —

Men ung blir gammal åren går
 ören rosor dö
 Den smart nog faur mökret på
 Den dot blir hört och syno
 De unga tu fast ganta nu
 Vänta på släpet en gång
 Men ibland hand i hand
 Minnas de ungsommars ring
 — Refring —

Felix den 10-1917

Josef Almstrom

Fältsmanövern i Bohuslän.

Om Bohuslän en sång jag vill försäga
ni vill lyssna till shall jag försäga
i nittonhundratus års fältsmanöver där
 bland de höga berg vid havet och dess skär.

Blan de bruggar mång som skulle dit och öva
i Kanalerna de skull, också pröva,
i de nu liksom förr för Sveriges land och kung
intera kan gevär och blåa rånslen tung.

I Maleda station vi så en dag marchera
i rånslen på vår rygg gevär och mycket mera
i glädja i vår häg vi stämna upp en sång
lättar krigaren och vägen blir ej lång.

till stationen kom och steg ihop på taget
och skulle föra oss bort till det stora slaget,
t var ju ej så fint uti en finka häng
i minskhet det var vid glasens rena klang.

men båda gick så fort och sedan rent gått under
men båget rusa fram på lundbevuxna hedar
omellan häg a fjäll och dyster furuskog.
Och innan det blev dag vid resans mål vi stod.

En härlig sarta då uppställas för värk åga
med havet vid vår fab och klypparna de häga.
Och bort i fjärren syns en liten segelblåt
Som sakta glider fram på Oceanus näg.

Men vi ej länge fick stå där och delåt beundra
by bort i fjärren härs fältsmanövers dundra.
Med laddade gevär vi så till anfall gå
Och snart syns fienden lekam en berggrägg stå

Nu delåsse eld ugyrkör, och dagens skidvar slitad
Och kröte krigaren står imot klyppan lutad.
Man i ett litet fält på bora marken läg
Och genom fältduken, man himlens stjärnor säg

Men nulan blev helt kort nu larmsignalen skall
vi fort nu ilor bort till skyttegraven vallar

Där låg vi lungt och såg hur funder gick fram
in för gevörens ebd han vände med stor skam

en nu är striden slut och slut är dock min visa
h brevligt här vi haft men födan vi ej prisar
leva utan mat det är ju ganska svart
i därtill knaga stränkt det det är ju allt för härt

sade nu farvälv till Bohuslänska fjällen
i Göteborg vi kom, det var nu sent fra kvällen
fördon hem åt gå till Smålands gamla land
och kanske någon vän shall räcka oss sin hand.

Kalix den 11 Okt. 1917

Soldaten № 413¹⁵/₁₆ Kristoffersson

29 ¹³₁₆ Skänska

Nordisk Pallarevisa.

1.

Förlaten mig kamrater jag stämmer upp en sång,
och låta sången skalla, så blir ej dagen lång.
Ty sången själen skyddar, den sången höras shall.
Och i palats och hydda, den sången höra vill.

2.

Mot Nord vi långsamt läga fort genom frusvort
och häpsiv lappan frågar, vad vill ni här i Nord.
Han långsamt står och tittar när samanskära går.
Han undrar och han prstar, han knäppt den kätt förtär.

3.

I Gellivaras trakter vi knogat mången gång
Och i dess berg och schakter jag borrat dagen lång.
Fast kölden många gånger var fyra tillio grader kall.
Och vindens hemiska toner mot fönsterrutan smakt.

4.

Då tänkte jag på söder, på en förläskad mö
På syster och på bröder, skall jag häruppe dö.
Nej söderns varma länder, jag skräda skall igen
Jag minns de ljura stunder, som så gärna flyga bort.

5.

og minns jag väl den kvällen, då sist jag var i stan.
Och fria till mansellen, och jag fick stanna kvar
i friar jag ej mera, nu friar hon till mig.
Här finns flickor flera skall jag försäkra dig.

6.

H fria till en flicka som står uppå en krog.
Et kostar mynt på flickan, ja detta vet man nog,
en roligt är att leva bland flickor vin och glas.
Sjunga så förtroligt, så världen går i kras.

7.

En gångmen icke sällan, då resa vi till stan
i blir det liv i fjällan, då dricks där hela dan
nästan hela vickan burdus på samma sätt
Us allt mitt mynt på flickan har rullat rätt och slätt.

8.

i nordens alla flickor tycka fast om rullaren
i kyrka så förtroligt sin själs utkorade
rullaren är glader han är en livad själ
i spelar sina spader och sorgen slår ihjäl.

9.

Nu får vi hålla stängen och ické släppa tag.
Ty busar finns här många i våra arbetslag.
Det duger ej att röka nej bara blinka på.
Vi är alla lika och samma lön vi få.

10.

Vi få ej mödan spara när vi i norden går
För vi shall banan bygga allt över Luleå
Ty banans öre ända är, staden Torneå
Där shall vårt arbet ända nära Finlands gräns rina

Kalix den 13 oktober 1917. 213 Svens son.

N. Skäkansson

Bondekågsvisan.

1.

Bonden Nyberg han såg en syn
en härlig syn i höga skyn.
Han såg att Sverige var sänkt i dyn
och att försaret var dåligt.
Men han tillika i synen såg,
ett hej sjudundrande bondetåg.
Som välde fram likt en skörtsjöraig
och skydde Kosan till kungen.

2.

Nyberg ringde till Sven Hedin
till Sven Hedin, på sin maskin.
Han hörde på och gav upp ett flin
så att det knakar i käften.
Men Sven tog pennan och genast skrev
till Sveriges bönder ett statligt brev.
Han skrev och sig i skallen rev,
för att få uppdraget stiltigt.

3.

Han skrev, du högste av bondesam,
sig genast fram, stig genast fram.

Tör att upplåna vår skora skam
Vi ha i här och i flotta.
Du store bonde i must och märg,
du store hjälte som protsar berg.
Stig fram och visa att du är arg,
och fast besluten att handla.

4.

Detta ordet på huvut slog.
på spiken drog, på huvut slog.
Och bonden sprang ifrån harv och plog.
Ty nu var fara på färde.
Och in till kärningen som bara hin.
Jag genast hit med mitt reseskrin.
Jag har fått brev ifrån Sven Hedin
Att jag shall komma på fläcken.

5.

Och bönder lågade till station
i procession, en hel skvadron.
Båd bönder, torpare, fattighjon
ty halva resan var gratis
Det var en syn för Gud att se
en massa bönder och torpare.

och skräddare och skomakare
Tillsammans kretthovusen.

6.

Vad resan gälde det var ni väl
varunda själ, det var ni väl
Ty bonden blir ju sin egen fräb.

Ja det var målet för resan
Men Smålands bonden så tänkte han.
Nog var det dumt, men det krittar fan
Nu går jag ut för att se på stan
och ger mig ut på galajan.

7.

Han styrde steget till Royal
Ty där var bal, på Royal
Och Smålandsbonden är inte skrål
då han är ute på ritten
En glänsbok har han av kalvaskinn
Den är så packad så rund och skinn,
Rökt med kognac och öl och vin
och ägg och fläsk och pannkaka.

8.

Tor glädjeflickor i tjugotal, i hundratal

de gå och posta vid Royal
För att en bonde sig hanka.

Ja nu kom bonden i sakta hakt
Han blir ett offer för kvinnans makt
Han blir och tjusad av hennes prakts
Han börjar gnast att tjängsa.

9.

Nu är det tid att resa hem
att fara hem, till bondens hem
Det börjar verkta i varunda lem
och ben och harsor de svikta.
Men Smålands bonden, så tänkte han
nog var det roligt i denna stan
Men vad jag längtar till gödselstan
att där få kärra mig hemma.

10.

När alla bonder på läget satt,
med blick så matt, och stukad hatt
Och hela Stockholm brast ut i skratt
Att skratt som okar genom själen.
När läget rusade ner för lin.
Då hördes ljudet av Iren Hedlin

Res

52 Edjö, farväl med dig bondkanin
Vi drog dig grundligt vid näsan.

Kalix den 14 oktober 1917.
Soldaten N:o 21376 Pvensson.
N. Hökansson

Röa Tilda

Jag satt en fördanskväll i gröna lunden, jag satt och gråla på mitt hanklau, här sala sken så grant i aftonstunden, han blickade så vänligt mot mig hadili hadela hellelalla här sala sken så grant i aftonstunden han blickade så vänligt mot mig mer.

Jag satt och gråla på en lila nissa altsam jag diktat till min lilla ven, & köleksänder jag ville prissa hon

53 jag besjungor min elskling här
Ref.

I alla flickan hadde Herskagsvantau ö' alla Pajkan räkte räksigur, - För det var Ländag ö' vi skulle dansa ja hanssal ända mer än till uti hvar
Ref.

Jag gick mig ut i den gröna lunden här att få trebba min Elskling här, men där var skräddans fästernä" och råa Tilda geskivans drängar och några till
Ref.

Kalix den 14/10 1917

Reinhold Carlsson
N. Hökansson

Ungdomsmarschen.

1.

Fram i arbetets här och fram i ungdomens led.
 Under röda standar om ditt hjärta där är med
 att du känner dig ung och vill du kämpa dig fri
 här är frihetens skara och de unga åro vi
 är i sång vi gå fram, och där vi storma fram i strid.
 I den ärliges idé shall gry en ljusare tid.
 I gå fram som en vär, då alla bojar brista loss
 har sol ni har, sång, ni har segerkro med oss.

2.

I gå fram, fram i kamp för allas frihet och rätt
 Vi vaat kung är för nu blir för mångas skuldra lätt
 i står orättens borg som ett berg på sin grund.
 Sätta här stängen till och breka ned dö i förbund,
 Vi shall ned, ned i grus, och över fogdeborgar ger
 Isla plögarna gå och skola skugorna stå.
 Vi shall ned, ned i kamp och när vi redeliga stritt
 Är friheten vår, då är hela världen fritt.

3

I går fram för världfolk och för värld fädernesland
 Att lösa dess garn, och fökryckets tunga band.

Till att hänta dess ljus att det verka sanningen klar
 Och till att värra dess liv mot både fogde och barbar
 Denna jord den är vår där andra breda sig förmöjt.
 Denna jord som vi röjt som vi byggt som vi glöjt.
 Fram till strid för vår rätt, så snart vi kallas till kamp.
 Här der rövat värld land vi ersöva det igen.

Kalix den 15/10 1917 29 1/2 Höstkan.

Gällivara-visan.

1.

Ett enkel visa jag nu vill sjunga
 Kan hänta någon till lyssna till
 Inom den muren där jag nu sitter
 är något knutet att ta sig till.

2.

Tör see är sedan jag for från hemmet
 min ålder var då blott sjutton år.
 Törutan penningar, törutan kläder
 men det gick lyckligt för mig ändå.

3.

Jag tog nu avsked utav min mamma
 för fader min var då redan död
 han frågade mig varf jag ännar stanna
 för att förtjäna mig dagligt bröd.

4.

På dessa ord kan jag dig ej svara
 för vinden blåser än hit än dit
 På Oceanen jag ännar fara
 och sedan skall jag då skriva hit.

5.

Jag gick till Hulda för sista gången
 att säga henne ett önt farväl
 Hon sade van skall du från mig fara
 så kör jag aldrig det går dig väl.

6.

Nen sjöman blev jag dock ej så länge
 bort en sommar sen tog det slut
 Sen för jag var allt och svängde
 till Gellivara jag kom till slut.

7.

I Lappland ligger ju denna gruva

Knappt tjuo mil ifrån Luleå stad.
 I denna gruva fick jag arbete.
 Och långt från hemmet där bodde jag.

8.

Jag glömde snart bort min lilla Hulda
 så att jag knappast till henne skrev.
 För jag fick kärlek till andra flickor,
 som gick på gatorna där soli drog.

9.

På pingstdagsafton då jag var drucken
 på aftonstunden jag gick mig ut.
 För att få skaffa mig en flicka,
 men råkar själv då så illa ut.

10.

I hennes ställe jag träffar pojkar
 och fulla vors ju de som jag.
 Och där blev slagsmål som jag tillställd
 och jag blev häktad den andra din.

11.

Kanhända Hulda hon nu är gift
 det vore bra men det har jag nu.
 Där jag nu sitter kan ingen ritta,

18 iguom lönstret uti min bur.

12.

Nu får jag slutam min enkla visa
med sorg i hägen jag lägger mig.
Och sov rövt intill nästa morgon
till dess fångvaktaren han väcker mig.

Kalix den 15/11 1917.
29 H. Wiktorsson

19 59
Ungsocialisternas Stridsmarsch

Upp proletärer! Städern besvirar er
upp att för friheten nu slå ett slag.
Upp för att kämpa och snart oras
tillämpa människorättens likskallig-
hetslag.

Upp för att kämpa för frihet och bröd,
liko för alla i lust och i nöd.

Framåt vi låga med svajande färmar,
färgade röda i heder som flytt.
Frihetens färger ha aldriga änor,
leda oss shall de i striden på nytt.

2

Ingen får svika, ingen får sista
ingen får taga tillbaka ett steq.
Kolonner vi forma, framåt vi storma
var man är modig och ingen är feg.
Alla tillsammans till stormen nu gå,
förfryckarns fasten i spillov vi slå.
Hand uti hand, vi varandra un svära
läga så framåt till seger och bröd.

Kommende släkten en gång skola lära,
huru vi stred i lust och i nöd.

3.

Tugen får vägra, målet skall hägra
liksom en förbäk i stormande sjö.
Härda bataljer mot lättjans kanaljer
bjudes oss ännu om väldet skall dö.
Alla tillsammans vi nu storma fram
tyrannernas rälde skall komma på okam.
Tycker vid fylke och fana vid fana
tåga vi framåt nu led efter led.
Kommende släkten en gång skola ana
mättet av kampen som en gång vi stred.

4.

Liksom en hägning, full utar fägning
svävar nu målet för allas var blick.
För att det vinna, en gång det himma,
alla en dag uti striden vi gick.
Alla tillsammans vi gingo i strid
för att frammana en nyare tid.
Skuldra vid skuldra, och sida vid sida,
tåga vi framåt nu led efter led.

Kommende släkten kring världen den rida
ärra skall arvet för riket vi stred.

Kalix den 16/11 1917

29 12 1917

Hemlångtan

Nu sol gått ned nu är det kväll.
 Men skjärnan blinkar än.
 Hon blinkar än så glad och såll
 Men jag blir glad igen.
 Jag varit glad men icke här.
 Ej detta land min hembygd är.
 Vid "Siljan"-är mitt hem!

2.

Jag minns så väl jag hör det än.
 Hur skogen susar där.
 Och stugan vår som stod i den.
 Ej glönd av mig hon är.
 Hon var så låg men kår ändå
 än förde hon i dalen stå.
 Vid "Siljans" sköna strand.

3.

Och försen där han sjöng så gladt.
 Jag minns det som i går
 Ach där ja där, så mången natt.
 Sin harpa näcken slår.

Vid Siljans sköna strand.

3.5

Där dansar gladt på blomning strand
Sma älvor där med hand i hand.
Vid "Siljans" sköna strand.

4.

Lag bor så långt från hemmets dal.
Men tanken flyger dit.
Och kommer vinden friske och sval.
Han hälsar, hälsar hit.
Då tänker jag, du varit där.
Du varit där min hembygd är.
Vid Siljans sköna strand.

5.

En dalason vid fjärran flod.
Så klagar, längtar, bly.
Till hemmets dal där förr han stod.
Så mången skjärna ler.
Och minnet utar krämme där
I ögat rinner tåren klar.
Som Siljans Silvervåg.

Kalix den 20 oktober 1817.

S. Brunsell

N. Hökensson

På Rojne strand.

Hjorden betar och klockan klingar
Klockan klingar på Rojne strand.
Ivanen flyger med vita ringar
Flyger högt emot månens rand.
Vårens vindar i löven gå.
Solen skiner men sjön är blå
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Rojne strand.

2.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en sommarskog.
Broder min är ett ax på logen
Syster min är ett vinterny.
Ensam är jag lik hedens ljung
Blommor ensam men risnar ung.
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Rojne strand.

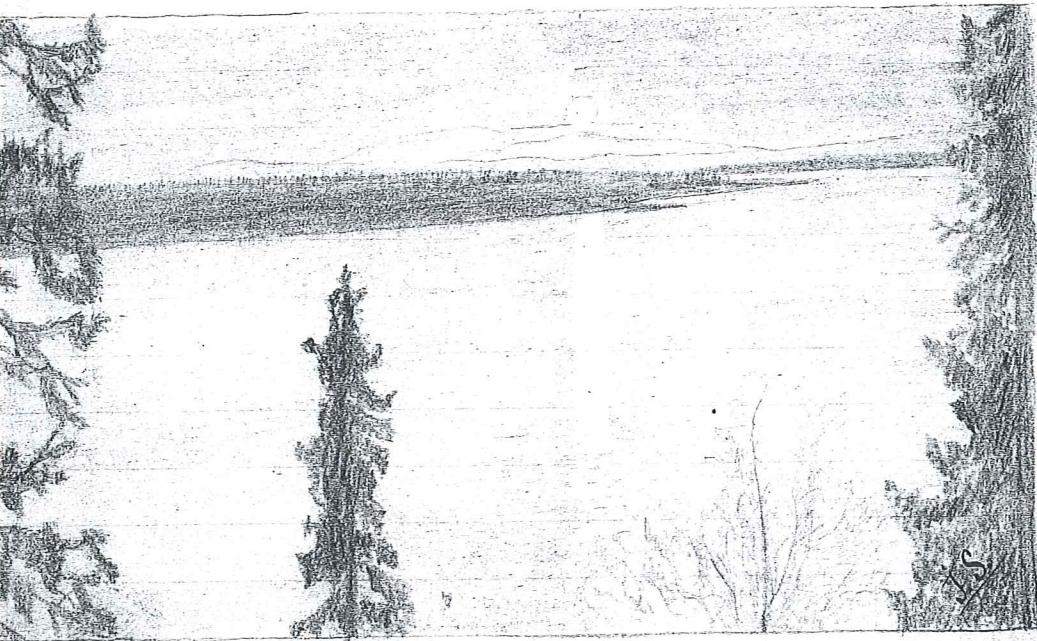
3.

Om den strålande solen visste

Om hon visste mitt hjärtas häg.
 Att sitt leende sken hon miste
 Skulle sjunka i krällens våg.
 Sjunka, sjunka i nattens famn
 Men jag riskar min älsklings namn
 Men jag sjunger min långa längtan
 Ljunger ensam på Rojne strand.

Kalix den 21 okt. 1918.

J. Svensson.
 N. Håkansson

Koster-valsen.

1.

Kom i kostervals, slå din runda arm om min hals
 Ja dej föra får, hiohej vad det ristar och går
 Kostervalssun går, leko smek blir i skrevor o suår
 Ja är din och du är min, allra kärstän min
 Däjliga mö på kostero
 Du min lilla rara fästemo
 Maja lilla hej, Maja lilla sälj,
 Sej vill du gifta dej.

2.

Kom i kosterbåt, nu i natten följas vi åt
 Ut på hav vi gå, där som marelden blänker så blå
 Ja dej smekar till, där som dymningen lysar som eld.
 Ja är din och du är min, allra kärstän min
 Däjliga mö" o.s.v.

3.

Kom uti min famn, i din famn jag finner min hamn
 Maja ja är din, du är min allra kärstän min
 Maja ja odu kuftra sju, mun emot mun kuttras ju.
 Ja är din och du är min allra kärstän min.

Dåjliga mö o.s.v.

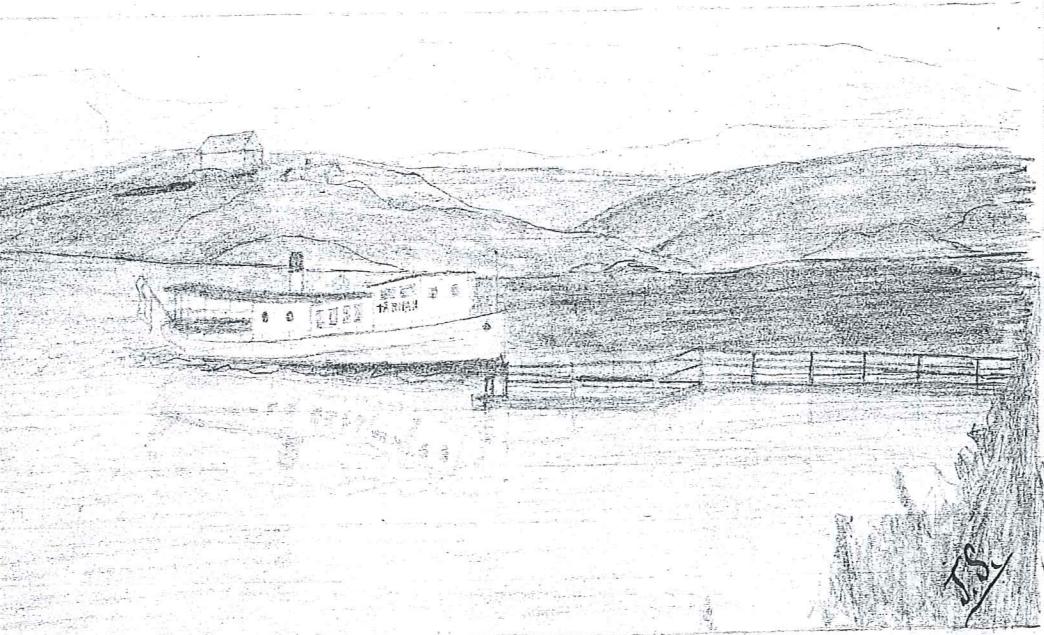
4.

vi brudstol kom innan året hunnit gå om
ja ja är din lilla du som min brud blir du min
ja då blir ja då blir ja så sjungande gla.
är din och du är min allra kärstam min.

Dåjliga mö o.s.v.

Kalix den 21 oktober 1917.

213 Svensson

Visan om Anders och Lena.

69

1.

I många herrans är jag till Lena friat har
Vi tänkte oss båda förena.
Hade ho fått mej hade ho fått en stilig kar
Fast jag var något skyver i bina
Men att ho inte feck mej räju hela felet
Ty skam va ju me i spellet.

2.

Jen börja högfärdsanden i skallen på na gro
Ho skulle se stan o ble fröken
Så tog hon adjö utar mej och kalv o ko
Och jag följde me na till kroken
Mig evigt hon lofte att vara huld o drogn
Ja hon svor så det ren i skeogen.

3.

Jen sägja inte tona på åtta mänar när
Då börja ja efter na långta
Så m vacker dag tog ja på mij granna klär
Och skorna jag fått av mor Bengta
Jen tog jag Gud i hägen det var ju alltid något

Så far ja till Stockholm med tåget.

4.

Så gick ja där och glodde å inte hitta rätt
Men äntligen kom jag till "Söder."
Och när ja träffa Lena hos var så fin o mätt.
Hon kände hos en som hette Skeröder
Men hon tyckte om mej ra inte gott å veta
Ta tyckte hon rykta på näsa

5.

Å talte ja till henne, hur honema det stötte
H soen fått fyra små grisar
Men Lena hos flina o sej på stolar vre
Hon talte om granna gardister
Å kom en tocken lema kan tänka de väpsat
Og och skufte mej bums in i skäpsat.

6.

Är fick jag räckert sitta i fyra timmar när
Ja hungrig ja blev så dit kändes
När ja då kom ut var maten redan slut
Å ta mej läken jag skändes
Å saja till Lena: Jag tror mitt hjärta brister
In fy skam såna fräcka gardister.

7.

Nen Lena skall jag älska om jag blir nitti år
Om rätt så i graven jag läge
För inte kan ja säja att hon va stygg ändå
För hon följde mej me till tåget
Och aldrig skall jag glömma ljusliga kvalen
Då hon kyssde mej mitt på centralen.

Kalix den 21 okt. 1917.

213 Svansson.

N. Håkansson

Ingeborg

73

Ingeborg har ni väl sett, elegant och smärt kroket
Alltid slick i blåa skinnskor, utan far och utan mor.
Ingeborg så fin och rar, så jag trov var enda Karl.
Säkert de fått hjärtesorg, om de sett min Ingeborg.
Ingeborg på promenaden, en kväll i staden, hon är charmant.

2.

Nu Ingeborg är sjutton år, i knoppsvingotiden nu hon står
Hon svärmar smärt för årsdöye, är som magno litet yr.
Ingeborg på maskerad, var en kväll i full parad
Hon gjorde strax vid sin entré, med sina tre un fin succé
Ingeborg på maskeraden, en kväll i staden, hon är charmant.

3.

Men, så en kväll det hände sig, hon var på promenad med mej
Och alla herrar, var i gick, gav henne en förfuln blick
Till strumpband hon tappade, nu var det hon klarade
Hon keilar in i närmsta port, och lyfter häkt, sen är det gjort.
Ingeborg på promenaden en kväll i staden, hon är charmant.

4.

Tid Mölle Ingeborg och läg, jag hörne där i somras säg,
Med badkostym utan trikå, hon härlig var att se uppå.

Bekantskap gjordes i en fart, nu blir hon direktörofru snart
Om en månad, eller så, det kom ju litet hastigt på.
Ingeborg vid Möllebaden, är härd i staden, det var genant.

Kalix den 22 okt. 1917.

Soldat nr. 81373 Svarteborg.

Lars Petter

1.

På grevens gods Lars Petter i Kravos synes gå.
De grisliga svinen han raktade uppå.
Av vem Lars Petter föddes, och vem han var också.
Han själv det intressante han endast prös och svalt.

2.

Och allt vad smutsigt hette, man honom göra låt.
För fina herrgårdsdrängar, han tjänade som slav.
I stallet fick han ligga när vintern, small i knut.
De hästar hade täcke, men Lars ej minsta kluv.

3.

Den enda som åt honom en suck av hjärpat gav.
Var grevus unga dotter, ett barn så himmelskt glad.
De kraseliga rätter som henne bjöds var dag.
Hon delade med Lars Petter som var så sjuk och svag.

4.

Nu börjar grossen gråta och såg så ledes en upps.
Uppå den unga flickan som börjar rödna, smärt
De dagar han väl komma då jag kan ge igen
Så har en röst mig ristat en röst från himmelen.

5.

Jag mig du lilla flicka som är så huld och kär
Giv mig den lilla blomma som du i handen bär.
Och flickan räckte blommor som hon i handen bar
Såg får jag handen krysa ja gärna munnen med.

6.

O Herre Gud i himmelen som haur ställt det så
Låt även nu det andra i sin fallbordan gå
Så talade Lars Petter och som en pil flög bort.
På grusliga godset han syns ej mer till.

7.

Men åtta år därefter kom där en vagn så grann.

Till slottets marmortrappa i vagnens satt en man
Han synes hög och kraftfull med ådla anlets drag
Och slottet under klubban, det skulle gå i dag.

8.

Det första han ficke skåda var en fyrgräten mö.
Med sina väckra kinder så vita som en snö.
Han trädde in i salen, auktionen börjar gå.
Jag bjuder dubbla, summan här har niյ sugar då

9.

Sen gick han in till greven som helt förvändrast.
Behåll ert slott herr greven men hälsa fröken att.
Här började han stanna, men hälsa fröken att.
Bland skatterna på jorden är honomin högsta skatt.

10.

I åtta år jag grävat i Kalifornien guld.
Jag samlat millioner för hennes trohet, skull.
Fraktað och förskjutin som jag är alla var.
Hon gav den enda frösten som rädda kan evvar.

11.

Sen gick han ut ur salen, men greven fattar mod.
Och inom åtta dagar så där ett bröllopssthd.
Så vigdes de tillsammans de ungdomsvänner trå

Låt kan ni själva tänka, att Gud har ställt det så.

Kalix den 22 oktober 1917.
213 Svensson.

Tisa.

1.

O du min lilla docka när vi skall sätta bo.
Gå, skall vi ha en klocka som går med dubbelt lo.
Om du din klockan drar och ställer rörarn rätt.
Så går hon så det smäller och slår på slaget rätt.

2.

Och flickan ville vila var klockan skulle stå.
Hon var så väl sjusterad och gäräktig till att gå.
I spången under fälten mellan flickans lår.
Och nästa lördagsteven då börjar klockan gå.

3

Och nästa lördagsteven, det var väl något sent.
Då öppnar flickan dörren som mamma, självt har stängt.
Och in i salen träder en gamla lång figur.
Han tagit fram sin nyckel och drar flickans ur.

4.

När uret var uppdraget och nyckeln passar bra.
Femhundra såna nycklar det skulle flickan ha.
Du var en bra justerare det kan man litat på.
Giv mig en annan klocka, när den gamla ej kan gå.

5.

78 Men gosse han var borta med sina dubbla lo.
Och flickan med sin klocka fick sasau väcka lo.
Ett minne efter dragningen hon uppe på armen bar.
Det var en liten gosse och han liknade sin far.

Abstricken i Falix den 24 oktober 1917.
av 213 Trenz son.

Rallare - Visa.

1.

Vill ni kamrater veta mitt unga levnadslopp.
Ni får ej sångarn, sååda men noga höra upps.
Fast ej mitt liv har varit på blommor och på blad.
Har likväl tiden, runnit, och jag med den var glad.

2.

Jag bodde i den stugan, som står vid skogens rand.
Där höga granar brya sig, för vindens starka arm.
Där al och furuskogar vid sköna bäckens rand.
Och vackra fåglar, sjunga vid fäcke insjöns strand.

3.

Där randades min barndom och jag var nöjd och glad.

79 Spelningdons glada dagar, så fort som vinden far.
Iå komma livets strider, och ut jag längtade.
Förhoppningsfulla tider, de syntes förmig le.

4.

Jag ville ifrån hemmet, ja ifrån far och mor.
Till söder, styrcosfärdu, det sen till norrdu bär.
Där prövade jag arbete, av alla handa slag.
Men hur som jag än prövade, blev intet till behag.

5.

År flickorna i Dalarna, ett ömt farväl jag tog.
Och nedåt södra Småland, så glad i häg jag drog.
Att möta nya faror och ova nöjen mång.
I bland de sälla skaror som aldrig kanter träng.

6.

Från Markaryd till Värnamo den nya banan går.
I genom berg och dalar, igenom skog och snår.
Men rallaren ej fruktar för dessa hinder mång.
Så glatt han bergen duktar, med munterhet och sång.

7.

I bergen schakat jag knivar vid härran syns jag gå.
Tro aldrig att jag krockar, det kan ni lätt förstå.
Nu rallarens liv är härligt fast ofast tungt och svart.

Så har han också väunner, utar den glada sort.

8.

Nu slutar jag min visa den ejst blir förläng
Den är ju ej att prisa, det var den första sång
Jag hörnat vid garnisonen, en bättre lott jag fält.
Och ljurars blir honen jag hoppar ni förtärt.

Häls den 24 oktober 1917.
213^{is} Svensson,

ritat i Häls den 29 11 1917

Pansarbåten Sverge.

81

1.

Det är ni som bli den nya pansarbåten Sverges män
Och sam med den skall gå gladt över böljan blå.
Det är ni som skola Sverige med den äran föra fram,
Over hav och sjö, till heder för vår gamla svenska stam.
Sverges åra är vår åra, Och med glädje, stora smä
Sverges stolta färger bär då vår kärna gula blå.
När du stapel din sags glida, blir det glädje, glam och stoj.
Frängde mössan uti höjd, och man strök uti fröjd.
Skepp ohoj, skepp ohoj.

2.

Sverige hade under mer än hundraårig lycklig fred.
Tryggt lever i den kon att bli rän med var nation.
Så verkligheten visat att man här, på livets älv.
Fej lita får på ränskap, utan lita på sig själz.
Så kom tanken på att giva åt vårt land en pansarbåt.
Och en tanken vilken lever hög och läg, att ge en plåt.
Det kom pengar, uti massa, millioner, oj, oj, oj.
Alla gav sin tribut, och det blir ett glädjekjut.
Skepp ohoj, skepp ohoj.

3.

89
Här ligger allas väran Svergi uppå böljan blå.
Byggt utar stål och järn, till hela Sverges värn
Och på toppen utar masten höres svenska flaggan slå.
Den gamla, gula, blå, som manu oss framåt, att reda stå.
Och om faran är oss nära, skall för samma färger tra
Sverges seger åt oss hära, och med heder parois slå.
Och ifall det ofred gäller, skall den inte vara loj.
Viljen i attri skall släss, är det blott att roga oss.

Skepp ohoj, skepp ohoj.

Kalix den 24 oktober 1917.

213¹³/₁₆ Svensson.

Pigans missöde.

1.

I byn där ja ä' hemma, i byn där ja ä' född.
Där ja har fått mi fosteran, där ja har blivit goedd
Där gick en gång en pig, uppså en åkerteg,
Hon plöckta upp potäter, ur jordens blöta deg.

2.

I når en plöckar påror, därst ni väl utå.
Att själva ekipsaget är högst uppså muskan då.
Så var det å me. pig, som gick och plöckade,
Men hon var mycke tjockare, än så andra muskor ä

3.

Och detta säg en gumse, som stod en bit ifrån.
Han rustade på huvé å öjna lyste på
Å hink, den gumsesaten, han tog ett väldigt spräng
Å pusa mitt på pigas förlan nån pardång.

4.

Jag pigan fick av stöten en sådan hansklig fart.
Så att hon rart i syna, just som en niger svart.
Hon rulla som ett nysta, allt ibland pårorna
Men den som stod å skratta, en bit ifrån var jag.

5.

5 Nu himlen börja mulna och åskan börjar gå.
 Men pigan gick och grände å plöckade ändå.
 Så i en hast då blixtade, å åskan hoso slo ned.
 Just uppså samma ställe där gumseus märke sved.

6.

Nu mäste pigan sluta, hon hultande gick hem.
 Hon kände sig så bruten i både kroppen å lem
 Hon sa, den första stöten, den var utmålig en
 Men, näst var ändå stöten, från Gud, i himmelen.

Föriven i Kalix den 24 oktober 1917 av 213 Larsson,

Hungeromöd - Visan.

1.

Hungeromöden rasar båd här och där var.
 Men mest, där kriget larma de större föäning har.
 Helt oröfult är världen och skäver i sin grund
 Det synes som vår Herr har lämnat oss en stund.

2.

Nu stunda vargatider, der redan inne är!
 Det stolta, Europa, det vrids som maskar här.
 Fulländat går till intet här alla lika bli.
 Till grannus djups vi längta, i sorgrus dysteri.

3.

Vårhän man atyr sin lexa, det talas blott om mat.
 Om kläder, red och lyse, och ständigt komma fat.
 Och varst det allt battvägen, som rätt tillfyllt var
 År icke svart att gissa, havs bottnen mycket har.

4.

Och miljoner munkor de ingen nycka gör.
 Blott mörda, släss och bränna, och allt i grund förestår.
 I denna roda hopen med sitt ginungagap
 Går males till atomer, båd munkor, grds å knaps.

5.

3.
Här släkterkord är vordet, som andra överga.
Gulascher, höga styren till hvarnen mata på.
Den arma mänskligeten som lära upp dess oke.
Vid disciplinens gissel, behandlas grymt, grå tok.

6.

Helt, nog man är att geva här orden hårda nog.
Till att fördömma kriget, som nöd i världen tog
Men magkramps de nog känna, då kosten tagit slut.
Det är ändå en ljusning, fast sorglig, utan prut.

7.

Vad skall en diktarsenna mer klagan finna på.
Att dela folketts åsiket som ifran hjärtan gå -
En svälträtt han ni funnit - ej mera blir halas.
För se hur fan regerar, då världen går i keras.

8.

Här ristas storhetssinet på stort vad fäder gav
Det nya släktet leka som på vulkaniskt grav.
En återgång tillbaka femhundra årig tid
Fr arvet som nu skiftas, i armod, svalt och strid.

Arstekirun i Kalix den 25 oktober 1917. av
Soldaten N:o 21376 Grens. son följalen Tjittojö.

Alpens ros.

1.
Uppå alpens isbelagda spira
Dit ej någon mänsklig fot kan nå
Där syns alprosen sina stänglar vira
Inuti bergen högst belägna vrå.

2.

Uti dalen växte upp en blomma
Ja lika skön som alpens fagra ros
Så många friare till henne komma
Och alla vilja äga alpens ros.

3.

Den blomman var en ung behaglig stjärna
En dotter till den rike Konrad Mo
Men henne följe ingen lycklig stjärna
För högmod uti hennes hjärta bor.

4.

Ach i blommor suckade hon ofta
Den som finne äga er i stund
Och få känna huru skönt i dofta
Och kyssa bort en kyss på eder mun

5.

5. Så hon länkte då en yngling rade
Hör du Klin till du bli min brud.

Mitt mitt guld jag för din fot nedlade
Och klädde dig i alpens blomsterknud.
6.

Nej, hon sade. Ingens brud jag bliver
Förrän som denne mig ett löfte ger
Och det är att han mig in alpros givit
Hon enda blott jag förar ické mer.
7.

Såg Kuno har du mod att detta göra.
Så ville jag för alltid bli din brud.
~~Stå~~ Herrans hand dig uppå berget föra
Färäl o Kuno om du lyckas nu.
8.

Och Kuno kläcktar uppå bergets klyfta
Tills han kom dit där blomman slagit rot.
Hans enda handtag var en blomsterknippa
Och på sin bura stödde hansin fot.
9.

Klin se här har du dina blommor
Men vad är det in alpros rit som snö.

10. Klin vänta, se nu snart jag kommer.
Åm Gud jag faller låt mig ické dö.

Så han ropste då han störtar nedur
I från bergets högt belägna stopp.
Ut i dalen ligga blott hans kläder
Och hans rysligt sönderslagna kropps.
11.

Klin skyndade nu fram till stället
När hon fick se den döde då hon skrek.
Östore Gud nu har jag själv försäillat
Livet här för den jag älskade.
12.

Klins fader även kom till stället
Då döden allt förenat båda trå.
Och helabyn med honom tårar fälldes
Ett brudpar döden gjorde dem ända
13.

Nu ej penan här må längre rita
Uppå kvinnans prots och övernöd
Alpens rosor är ej mer rita
De äro färgade med Kunos blod.
Skriven i Kalix den 27 okt. 1917 av 213 Svensson

Björkens hemlighet

1.
Vid den klara rand av en blommig strand
Sjöng en björk ibland sina gröna visor
Och jag hörde då i hans gren därpå
Och så sjöng han en gång fö.

2.
Och jag vet jag vet mången hemlighet
Mången flicka gräk under mina grenar
Mången gosse såg sig så glad i häg
I den blåa viken väg.

3.
Månen strålade på min gröna gren
Och så kom där en och skar namn i barken
Men han skar blott ett och han kryste det
Det har ingen ingen sett.

4.
Nästa afton kom där en flicka som
Såg sig ofta om, och skar namn i barken
Men hon skar blott ett och hon kryste det
Det har ingen ingen sett.

5.
Klara månen sken åter på min gren
Och så kom där en, och så kom den andra
Tyst liksom en hamn sökte vannens namn
I den vita björkens stam

6.
Och min vita stam stod helt alvarsam,
Och då smög sig fram vad de båda sterivit.
Och de märkte nog vad som stod i skog
Och jag såg därpå och log.

Men så hände då att de båda två

93
Fögo miste då och ej kysste brådet
Lilla vän har lätt händer icke det.
Det har ingen, ingen satt.

8.

Klara månen sken åter på min grus
Och ett sus där syn över blad och knoppar
Och en stjärnas bär föll i vindens spår
Över jordens korta vär.

• • • Kalix den 27. akt 1917.

Johan Svensson.

Vingåkersrosen.

1.
Turker var artens räckraste dräng
Kunnig i plog och spade.
Gällde det och att ta sig en sväng
Glad var han med de glade
Hände sig dock vid midsommar tid
/ Anna och Karin talades vid /
Allt uti prostens hage

2.

Anna var ortens rävaste mö
Kunnig i vär och epänad
Kinden var röd och vit såsom snö
Blicken förrädde brånat.
Vid om sitt liv hon var som ett kör.
/ Vingåkers ros hon kallades för /
Det vill ej säga litet.

3.

Trot du att Turker häller mig här
Anna till Karin sade
Det kan du fråga blomkronan där
Som står vid prostens hage
Blad uppså blad hon plökade av
/ Ja, var det var som blomkronan gav. /
Allt uti prostens hage.

4.

Turker som stått och lyssnat i hast
Ikeyndade over ängin
Hej Anna lilla nu är du fast
Ikek den förtjusta drängen
Anna som plundrade blomkronan myss.

Nu blir hon plundrad kyss uppå kyss,
Gin blir hon järkars maka.

Kalix som ovan
213 Brunsöön.

Gosse och Hästen.

1.
Bridvid sin häst i gränden
En gosse synes stå
Han skrök sin häst på länden
De fröss båda två
Ty dagens gyllne strålar
Ij värmor luften mer
Tör kräckens kalla ilar
Att snöslask tyst föll ner.
2.

Ajd lass de kommit redan
På morgonen till stan
Och hade skitt allt sedan
På öppen rådgårdsplan

95
Ty hästens grymme herre
Som just var gossens far
Till Krogen gått dess närra
Och ännu drojde Krar.

3.

De sägs på var andra
Det var som hästen sagt
Du som är fri må vandra
Och se vad han har bragt
Vår Herr att föryäta
Att vi stå läda här
Och intet ha att äta
Fast hungeru oss förtär.

4.

Och gosse lydde kroget
Den skumma vännes blick
Och bärande till Krogen
Att söka far han gick
Törskräckt han syntes glänta
Vid dörren kom nu far
Ty kunnat de oss vänta
Och mörkret på oss far.

5.

I läng dörren genast gosse
Röf-fadren rusig nu
Jag var mig själv allena
Och Palle skall nog få
Fraktering utav pistkan
Så det skall hemmät gå
Jag varar själv för pistkan
Iv efter hästen du.

6.

Med sorg i sina stunden
Gick gosson åter ned
Till hästen som stod bunden
Och frös och svalt och led.
Till skarpa nordanvinden
Bröt vinden hastigt om
Och snön irr himlens skyar
I stora massor kom.

7.

Innun en gång till krogen
Gick gosson. Kom nu far
Ty annars genom skogen

97
8.
Dig hästen aldrig har
Han frysar så han skakar
Och utan hö han står
Och hemma väntar mamma
Och undrar hur det går.

8.

Följ gosson såde alla
Som sutto inne där
Vad lyster ni befalla
Tyrt bonde vad vill du
Du är ju överlastad.
Men snart tog grälet slut
Och gossons far blev kastad
Blund gatans drivor ut.

9.

Tast gosson honom hjälpte
På leuen inom kort.
På nytt den druckni hjälpte
Det var en sorglig stat
Det kan förstås föresten
Hur gängen tog sig ut
Tills bort till pruska hästen

De kommo dock till slut.

10.

Nu närmdes djurets led
När drinkarna kommar fick
Och utåt vägen var det
Och slag och eder gick
Smart ringlet utan klockan
Som under bringan satt.
Förklingade i klockan
Uti den kulna natt.

11.

Men snön i massor yrde
Och kölden grep var hem
Man råt ej hur de alyrde
De kommo aldrig hem
Mor kror att fadren stjälpte
Av lastet när han kom
Ur drifan honom hjälpte
Gick hästen derifrån

12.

Allt efter sommarnas dagar
I sin gryning börjar skö.

Då gick man hela dagen
Att söka lik bland snön
Men först när stjärneblossen
På himlen tändt sin brand.
Man fanns lisen, grossen
Höll troget fadrens hand.

13.

Allt längre in i skogen
Den starkars hästen stod
Hans stelna ögon lekte
Så klart i månens skeen.
Hans frusna röle klingade
Men blodet frusat var
Att starka karlar ryste
I genom närg och ben.

14.

Det var som himlen tände
Sin eld i dessa bröst
Och utan döden sände
Uti ett röp sin röst
Törbannad var krogen
Som åstadkommer sligt

Alt var så lyft i skogen
Så hänskt så rålnads likt.

Skriven den 29 okt. 1917. av John Bruns
N. Ståkansson

Skeppet Skuldas undergång.

1

Vart han du er-vurke sjöman, var han står all din häg
Längt bort ifrån din flicka på havets kalla väg.
När kommer du tillbaka du stolte sjömans.

Du lämna shall med saknad, din råna kärleksros

2.

Och ned till skeppet Skulda, ty så var skutan namn
Du räcker sjöman ilar ifrån sin flickas famn
Med tårar uppå kinden hon gav sitt avskeds ord
Och ifrån henni skiljdes den undan vän på jord.

3

På skutan lyras ankare och seglet sättis till
Nu gäller det ej längre i hamnen ligga still
De vita segeldukar ar vindens fyllas snart

Och Skulda plöjer vägen allt med en driftig fart.
4

Och resan den gick lyckligt fram till Ostindias kust
Bland alla sjörövar var det blott glädje liv och lust
Nu rände de tillbaka och styr mot säker hamn
Blott nu vilar dem alla flickor sitt fosterland.
5.

Ty nu har himlen mullnat och rågor löjat gå
Och sjöman i sin ordning red fall och brorson stå.
Så ljud kaptenens stämma först tårga segel fort
Dr lydde hans befälning och detta inom kort.
6.

En sig gick över skeppet och alla ropade nu
Att uti vägen kämpar kaptenens unga fru
Kaptenen såg sin maka då hon gick över bord
Och båda tårar fäldes ty sorgen den var svår.
7.

Men låt med os matrom från Skulda firas nu
Men krossades i spiller utar en bolja med.
Försett med os matrosar den andra firas nu
De blås alla torta och synes aldrig mer.
8.

- 182
- Men ännu lugnt vid podret där står en ung sjöman.
Han läckte på sin flicka han har i Gruges land.
Skall han ej nu få skåda sin vän och frugna mö.
För den han plöjer vägen och skall i havet dö.
- 9.
- Käptunen rade, gossar birtt lyd mig in en gång.
Nu se ni slutet nalkas, när tid blir icke läng.
Kom låt oss kapa riggen hon pullar ganska hårt.
Går vraket utar grundet då blir värst öde svart.
- 10.
- Och Skuldas master falla med ett förfärligt brak.
När rägor skyligt svalla utöver hedlöst vrake.
Vad skall den sjöman käcka när natten faller yd.
Och ingen räddning synes var tigat han kan nä.
- 11.
- Men styrman på en planka uti havet ensam där.
Den enda ar den alla som ändå räddad blev
Till dess han blir uppstagen utar en rugelosk trigg.
Kom uti stormen mistat en del utar sin rigg.
- 12.
- Men uti Gruge söger en flicka ömt sin vän
Sohn havet har torterat, hon får den ej igen
- 183
- Och how shall minnas ödlet att upspå Doggerbank
Där danska skeppet Skulda bland rägn gick i sank.
- Skrivet i Kalix den 31 oktober 1917. av
213 Transfond.
- ### Mina Flammor.
- 1.
- Jag hafit flammor minst ett dussin
Illa vackra som en dag
Söta som ett litet russin
Och med kusen smä behag.
- 2.
- Första flammman heter Linda
Hon på herrar ständigt säg
Tills hon slutligt börja vindla
Och var borta ur min häg.
- 3.
- Andra flammman heter Maja
Herrgårdstor så kring och fet

Men hon snaktra som en kaja.
Hon viller det är mitt förtret.

4.

Tredje flammman heter Bertha.
Hon är mig mina kyssar flick.
Men för stor var hennes hjärta.
Så sa doktorn, och jag gick.

5.

Gårde flammman heter Ida.
Kvinnas emancipation.
Hon var hennes svaga sida.
Hon för docken manusperson.

6.

Femte flammman heter Anna
Hon var nog en ålsklig lis.
Men för svag för färgen granna
Och jag gjorde snart mig lis.

7.

Sjette flammman heter Ellen
Hon var mycket smal och lång
Kurvig och på sina ställen
Det här uppslag på en gang.

8.

Tjunde flammman heter Anna.
Pållan sägs så lycklig kropps.
Hennes barm den runda fina
Knäppst jag prycket förr jag skrek stopps

9.

Nummer åtta heter Klara
Fager hår och rosig ty
Lösa lockar sminkad bara
Ja jag säger flickor, ty.

10.

Nummer nio heter Esther
Vid vår kungliga ballett
Hon det blir för mycket guster
Efter pjäsen min reträtt.

11.

Numro tio heter Blända
Satt så maklig på sitt ris
Vid romaner där i ända
Och jag sköter ingen epis.

12.

Nummer elva heter Kathinka

Musikalisk det förståss.
Hon pianos lärt latt klinga.
Jag höll på bli dor gunas.

13.

Nummer tolj jag kan ej skarva.
Som man gör när man är kär.
Men min sångmö lilla slarva.
Hon min sista flamma är.

Talix den 31 oktober 1912.
Joh. Svensson

Hulda.

För liten visajag nu vill sjunga
Om det finns någon som lyssna vill
Nuom den muren där jag nu sitter
Jag sjunger något mig hörer till.

2.

För ejn är sedan jag for från hemmet
Men ålder var då blott sjutton år.

Förutan prunigar förunan kläder
Men det gick lyckligt för mig ända.

3.

Jag tog farväl av min lilla Hulda
Ty fader min var förlänge död
Han fråga mig var jag ännu fara
För att fortjana mig ett dagligt bröd.

4.

Jag sade henne jag kan ej svara
För vinden blåser bid hit och dit
På oceanen jag nu skall fara
Så säll jag nu nog skriva hem.

5.

För ejmanslivet kom mig i hägn
För hemmet hade jag ingen lust
Ty svärmar min kalla mig för nägen
Hon bad mig stanna och säta do.

6.

Hur skall det gå med min lilla Hulda
Kanster hon aldrig får se mig mer
Kom hit i kväll får jag med dig språka
För Huldas skull jag dig detta sä.

7.

Jag gick till Hulda den sista gången
Att tala henne att ömt farväl
Hon saade skall du ifrån mig fara
Då går det säkert mig aldrig väl.

8.

Min lilla Hulda du får ej gråta
Jag saade henne det sista ord
För det finns ingen som jag kan ålska
Du är den enda på denna jord.

9.

Att ömt farväl jag ut tog av Hulda
På oceanen nu resan bär
Jag kom till städerna som varo stora
Och där tog jag mig en riktigt sup.

10.

Jag glömde snart bort min lilla Hulda
På att jag knäppast till henne skrir
För jag fick kärlek för andra flickor
Som uppslå gatorna gick och driv.

11.

Kanske hon redan nu är gifta

Och det är bra men hur jag det har
Fram den muren där jag nu sitter
Jag brunget något mig boga till.

12.

Det händer myskit i denna världen
Som alls för ynglingen bredd är
I bland är sorgar och stundom glädje
Men allt så måste man genomgå.

13.

Nu slutar jag mina saklavisor
Med sorg i hägen jag lägger mig
Och sover tryggt intill morgondagen
Tills fångvaktaren uppräcker mig.

Skriven i Kalix den siste okt. 1917.

Joh. Svensson,

Rätt avskrivit intygas: Kalix den 27/11 1917.

Emanuella

Artilleristens klagan.

1.

Jag vill för eder sjunga här en sång
För att mig tiden synes mörk och lång
Jag räktad är lik fågeln i sin bar.
Men likväl sjunger jag min sång var kväll

2.

Jä snart tre är vid Boden har nu gått
Och så med dum min ungdomstid förgått
Jag snart som åldring uppå listan står
Och äldre blir jag för var dag som går.

3.

Jä kanske snart jag en grånat hjissa bär
Och benen snart mig icki längre bär
Vart till man fly når allt är så beställt
När krafter flytt och modet dit är fällt.

4.

Men hör ni gossar som i frihet går
Var måll och lyssna, jag vill ge er råd
Låt bli ta svarning på hu långa är
Det far ni ångra för var dag som går.

5.

Hij far i stället bort och värunpligt gör
När den är gjord så är ni fri där lör.
Ingen kan nu gladligt resa hem igen.
Till far och mor och till er lilla rän.

6.

Jag minns den dagen då jag värving tog
Från far och mor och syskon sna jag drog.
Och till min rän jag sad, "adjö med dig"
Hon bad och grät, och hanne kvar hos mig.

7.

Men inga böner hjälpte mera un
Jag sad, "skaffa dig en annan du
I fall du tycker tiden blir för lång
Till dess jag återkommer hem nu gång

8.

Jag mina steg från hemmet sakta tog
Med härat iga vannen sist jag såg.
Och aldrig jag förglömma kan den dag
Då arskeeds timman slog sitt sista slag.

9.

Det går näl an att tjäna militär

Herr Gud hur mycket är man värd
I bland civila folk på Jvergs ej förd.
Finns knappasten som har ett vänligt ord

10

Vid regimentet man ej som herre går
Som mängen bor sora det ej räff förstår
Man har befäl i hundratusental
Som alla skaffar åt oss nya kval.

11.

Men när som tidu syns mörk och lång
Man tar sig på land en liten här
Men snart hörs stämmnan som från vilda djur
Han är ju full sätt honom i en bur.

12.

Då får man sitta där i några dar
Där finns ej sol och ingen stjärna klar
Som till mig ler från himlens blå påll
Det är en självt en sådan dystri cell.

13.

Där ingen mänska till mig tittar in
Min mat den får jag genom Lurkan in.
Jag knappast fällt den då bakom mig jag hör

Kur lukan, slångs och läset sätts för.

14.

Nu vill jag sluta här min unika sang
Ni kanske tycker tiden blir för lång
Men jag vill nämna brott i sista drag.
Att åren gått brott månader stå kvar.

Kalix den 10 november 1917.

Joh, Svensson,

Soldatgossen

1.

Him fader var en ung soldat den vackraste man fann.
Vid funton är grär han togs vid sjutton var han man.
Hans hela värld var årens fält.

Där stod han glad, var han sig ifällt.
Tild, i blod, i frost, i svält
Han var min fader, han.

Jag var ett barn när han drog bort,
 Sin fridens dag var slut.
 Dökh minns jag än hans stolta gång,
 Jag minns den var minst,
 Hans hatt, hans plym, den bruna hyn
 Och skuggan från hans ögonbryns.
 Nej, aldrig går det ur min syn.
 Hur härlig han såg ut.

Det hördes snart från högan nord,
 När hären ryckte ned.
 Hur han var käck, hur han var stark,
 Hur i var strid han strid.
 Så sad's han fält med alj och så.
 Det spordes snart, att han fält kva.
 Ach, sänkte jag i hjärtat då,
 Den som fick vara med.

Och vintern gick, och drivan smalt,
 Och det var lust och vär.
 Då kom ett bud: Din fader dött,

Han dog för ädla sår."

Jag sänkte då jag vek rad
 Var stundom ångslig, stundom glad
 Men mor, hon grät till dar å rad,
 Så blir hon lagd på bär.

Min fader slet på Lappos slätt,
 Sin fana närmst invid.
 Det sägs det var den första gång
 Han blickna slets i strid.

På Ullisnalm, för Gustav land.
 Min farfar dog med svärd i hand;
 Hads fader föll vid Villmansstrand,
 Han var från Carols sid.

Så var med dem, så blödde de,
 Så har det ständigt gått.
 Hett härligt liv de levat dock,
 En härlig död de fått.
 Ach, vem vill stappa, krog och kung?
 Nej, gå i fält helt varmt och ung.
 Och dö för ära, land och kung.

Se det är annan lott.

7.

Jag är en fattig gosse, jag,
Som äter andras bröd.
Jag har ej hild, jag har ej hem,
Mitt sin min faders död.
Men klaga är ej mitt behag,
Jag väcer högre dag från dag,
Jag är en krigargosse, jag.
For mig finns ingen nöd.

8.

Och live jag, tills jag blir stor
Och fyller fänton är.
Till samma svält, till samma kamps,
Till samma död jag går.
Där kulan rina hästas då,
Där skall man finna mig också
I mina fadens spår.

Kalix den 10 november 1917.

Joh. Bransson

Klingelikling.

117

Bland alla små flickor på jorden
Så blondiner som brunetter.
I söder som här upp i norden
De längtande succa mång gång
De längta med darrande ljusning
Lest de låtsa stolta minne.
Och räkna från morgonens ljusning
Till kvällen minuternas gång.
Tills Amor kommer klingelingeling
Som sänd från himlens port
Det ringe sakta klingelingeling
På hjärtats lilla port.
Med fröjd de ropa då.
Ach var så god stig på
Med klingelingeling
Med klingelingeling
Med kling klingeling klingeling

2.

Syrärr mängen kan det intyga
Han är kroks lilla guden

Sy oftast man ser honom flyga
Som fjärilen från ros och till ros
Dig älskarn förklarar sin läga
Och dig smekta ömma ljuden
Men när det om giftas blir fråga
Då kilar han hastigt sin kos.
Och därfor aksa Klingelingeling
Min vän din ljura skatt.
Den bräcklig är som klingelingeling
Kommer aldrig mer igen
Ej någon lyssna till som dig blott narrar till
Med klingelingeling
Med klingelingeling
Med Kling klingeling klingeling

3.

Ew janne i bidden sig sträcker
Sover lustigt hela natten
Tills morgonen honom uppräcker
Med skrälar av rödaste guld.
Han kung uti knoppen sig känner
Fört in flaskan vischyratten
Han festat med brevliga vänner

Och strupen av hoppas käns full
Då hörs på dörren klingelingeling
Sörsiktigt ej en knyst
Det ringer varre klingelingeling
Men "jåne" viskar kyst
Ja, stå du där och ring,
Du får alls ingenting.
Med klingelingeling
Med klingelingeling
Med kling klingeling klingeling

4.

Studenten har inte haft hjungsor
Sast han luffat hela dagen
Den gick inte alls rigulansen
Hl världen är jämmor och guy
Han börjar nu filosofera
Som är magen, hon är kassan,
Det må katten hebreiska studera
När inte man får något rik.
Då hörs på dörren klingelingeling
Och glatt han hoppas till
Det är brevbärars klingelingeling

126
Fatt brev med fin sigill
Nu bort all nöd och sorg
Sj hår shall lever om
Med klingelingeling
Med klingelingeling
Med kling klingeling klingeling.

Kalix den 11 november 1917.

Skriven av Joli Svensson,

Den 11
en alie
sp
Hans
=

127
Drabanten Gustav Örn.

1.
Kung Karls bedrifter flögs
Kring hela jordens ring
Förstorade var många och underbara ting
Hans manu med stolthet nämdes
Öfrydda och palats
Hans bild i varje boning
På väggen hade plats.

2.
En dag då konung Ludvig
Vid bordet satt och ät.
Omgiven av sitt hovfolk
I all sin prakts och stat
Han ytttrade, jag skulle
bra gärna vilja se,
hur svenska kungens bussar,
se ut, och sig bete.

3.
Då reste vår minister
sig upp från bordets rund.

Och varade för önskan
kan ske i denna stund,
Sj en av hans drabanter
som kom med bed i går.
I vaktens utanföre
vid slottets port han står.

4.

Låt honom genast komma
i salen in till oss,
Utropsar konung Ludvig,
så glad att sitt siun.
Och frökenar och prinsessor,
En rad så lång och skön
De sätto upp på konungen
och höjde samma bönn.

5.

Inart hördes vapenslammer
Och tunga steg vid dörri,
Och in i salen tråder
drabanten Gustav Oru.
Han gjorde krigarställning
så golvt dallrade

Och skyldrade med värjan
så fönstren skallrade.

6.

Lång var han som en jätte
och högrest, axelbred.
Med gräspränt hår som räckte
till skulderbladen ner.
Hans ansikte var krutstänkt
med många svärdsbrugg på.
Som ännu lyste röda.
Hans ögon varo blå.

7.

På huvudet han hade
en stor breddskyggig hatt
Omslutet sätt om livet
ett ålgundskeyller satt
Om livet satt ett bälte
ovanligt brett och skort
Med breda söljor fästat
på vederbörlig ost.

8.

Tid sedan satt hans sabel

av svenska stålet gjort.
Och uppså vänstra armen
man kräne handskar såg
Av buffelläder varo
hans stötar likaså.
Med järnbesagna sulor
och stora sporrar på.

9.

När kungen och hans hovfolke
på honom längre sett
Varunder mången man
mot drabanten ännu lett
De yttrade att man förfriskning
till honom skulle ge
På det man ännu ville
hans matlust också osv.

10.

Då trädde fram en junke
med fin konfekt och vin
Och bjöd åt karolinen
som med en fruktlig min
Den hela flaskan tömde

123
uti ett andedrag
Och sin konfekten sväljde
uti ett enda tag.

11.

Där stod han hög och stälig
liksom ett gammalt träd.
"Om han kan vara farlig
att fäkta liket med."
Så tänkte en fäktmästare
som på ett strigt sätt.
Åt karolinen räckte
en liten nätt floritt.

12.

Men denne stod orörlig
och intet vapen tog.
Varför fäktmästarn honom
på nästan händigt slog.
Till hovets stora nöje
som såg på detta spratt.
Och rest sig från bordet
med munterhet och skratt.

13.

12
Så brunns jättens ögon
ett steg framåt han tog.
Och fransmannen en sifil
med flata handen slog.
Så att han för i väggen
och dog på samma stund
Och blodet stänkte rida
i hela salens rund.

14.

De sköna föll ned
i vanmakt nu invar.
Och själva kungen darrade
för en så bitter kar
Men vår minister skyndade
att föra honom ut
Från det bestörta hovet
och därmed var det slutt.

15.

Det syns ett hål i väggen
där fransmannen han föll
Sill karolinen åra
det tydas han så här

12
Sill minne är en sifil
utar in karolin
Som inte ville fäkta
men släss av bara hin.

Kalix den 13. II 1917.

Lole, Svensson.

Studentensång.
Sjung om studentens tyrliga dag
Låt oss fröjdas i ungdomens vår
En klapspar hjärtat med friska slag
Och den ljusnande framtid är vår
Länga stormar än i våra sinnen bo
Hoppet är vår vän vi dess löften tro
När vi knyta forbund i den lund
Går de härliga lagrarna gros
Går de härliga lagrarna gros, furra!

2.

I vira, vår modur lugnor och skön
 Manar till bragd, som i forntida dar,
 Vinkar med sagrens och äravans lön
 Men den skjörd utan strid man ej har
 Aldrig stocknar då känslaus rma brand
 Aldrig brista mår trohetts helga land
 Så i gyllne frid som i strid
 Liv och blod för vårt fäderuers land.
 Liv och blod för vårt fäderuers land. Hurra!

Kalix den 13 nov. 1917.

Joly. Svensson

139

Fäckblig.

1.

Ach aktas är för jäntor
 och deras falska blig
 Det är en falskeir jäntas blig
 som harker krossat mig.
 Med blig har hon betagit mig
 Med blig har hon bedragit mig.
 Trall--

2.

Hon bligade åt alla
 hon bligade åt mig
 Hon lovade att följa mig
 På livets tunga stig
 Men kom an anna och vinkade
 Hon neg och bleq och blinkade.

3.

Hon neg och bleq åt alla
 hon saði alltid ja
 Ty allesammans gossarna
 de ville jäntan ha.

Må raggan ha allt nigande
Och blinkande och bligande.

4.

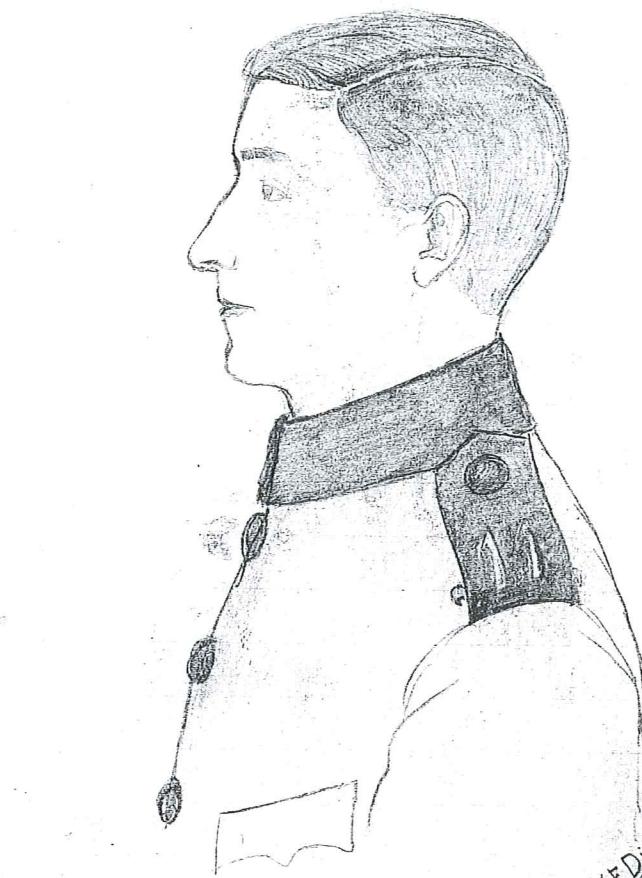
Och nu så är vi gifta
och nu så är hon min
Varunda kräll går hon på dans
med hjärterännen sin
Hon går hon hem och dänger mej
Jag tror jag går och hänger mij.

Kalix den 13 nov. 1917.

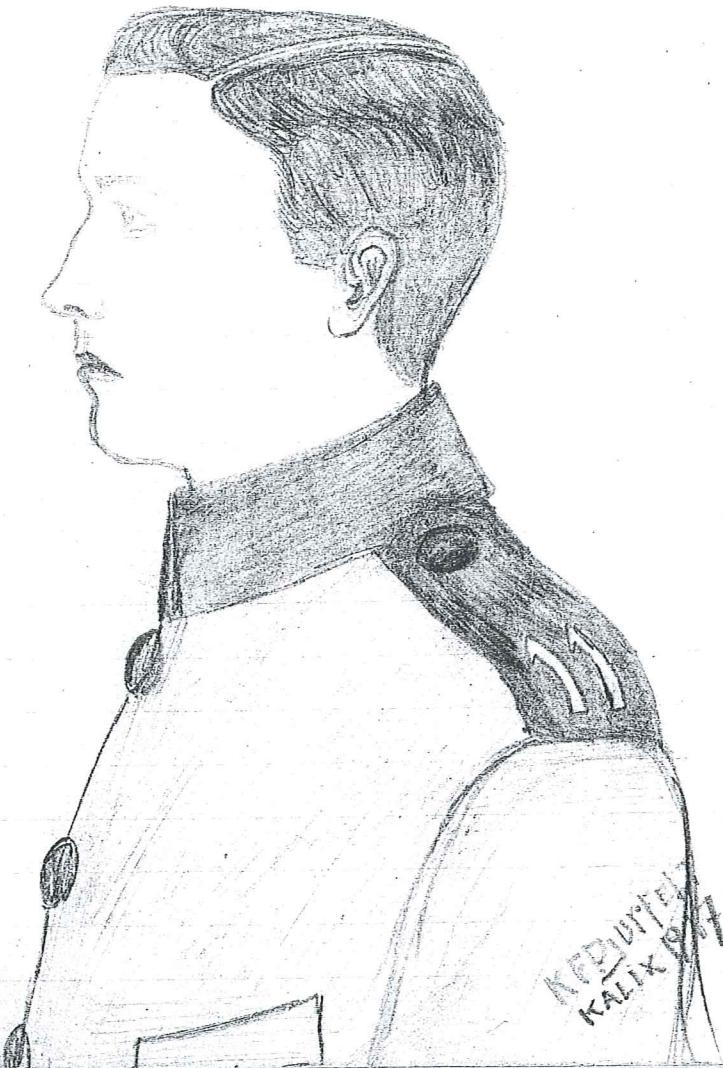
Skriven den 13:11 kl. 5.m. av
John Svensson,

Sluk

Vår Andersson
Gävlinge Försl
Hultsfred

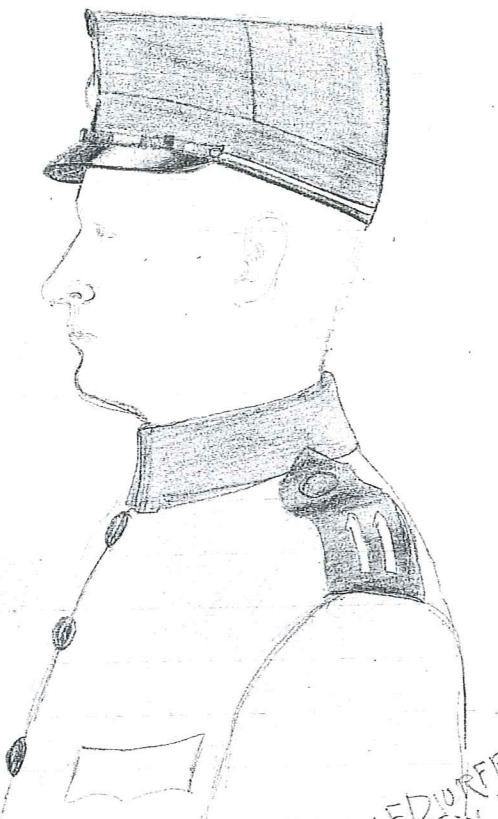

13⁴
Bette Nilsson

13⁴

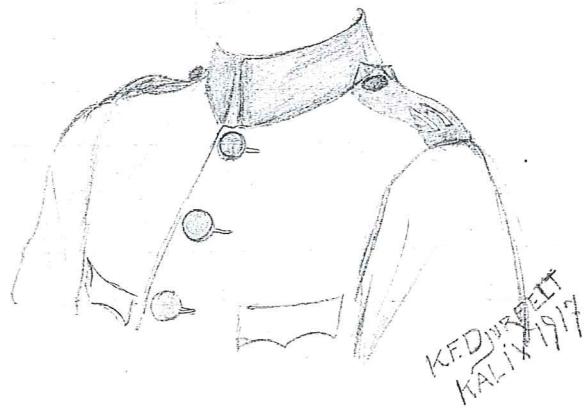
138

K.F.DIÖREFELT
ITALY 1917

296 H. Johnson
July 14, 1917

139

29¹³/₁₆ Lichtenstein

No 29¹³/₁₆ Låkansson.

Bandornskommitté	Sidan	Gellivara-visan	Sidan
Mobiliseringvisan	5	Augsozialisternas marsch	55.
Landsvägsball	9	Hemlängtan	59.
Suffare valsens	13	På Rojne strand.	63.
Mänstalar klara glimma	15	Koster valsens	65.
Brevässningsvisa för 1916	16	Anders och Lena	67.
Fabriksarbetarens flamma.	18	Ingeborg.	72.
Hjältrö - valsens	21	Lars Petter	73.
Jag har väl ej annat än kärlek Jag gråta om jag är en man	23	Visa	77.
Hästhändlare Tella	25	Rallare visa	78.
Det är jag som är den	27	Pansarbåten Sverge	81.
		Pigans missöde	83.
		med Visan	85.
			87.

På sidan	Gellivara-visan	Sidan
5	Ungsocialisternas marsch	55.
9	Hemlängtan	59.
13	På Rojne strand.	63.
15	Koster valsens	65.
16	Aanders och Lena	69.
18	Jubeborg.	72.
21	Lars Petter	73.
23	Visa	77.
25	Rallare visa	78.
27	Pansarbåten Sverge	81.
29	Pigans misslyckde	83.
31	Hungersnöd Visan	85.
33	Njungs ros	87.
35	Björkens hemlighet	90.
36	Vingåkersrosen	92.
40	Gossen och hästen	94.
42	Skrypet Skuldas undugäng	100.
45	29 flammor	103.
48	Hildida	106.
52.	Artilleristens klagan	110.
54.	Soldatgossens	113.

Minne från Kalix den 27 November 1915.
Göteborg.

144		
Kingelikling	117.	
Grabantu Gustav Örn	121.	
Studentssång	127.	
Jäntblig	129.	